

DE GROOTSTE HITS UIT DE SEVENTIES
IN DE LAGE LANDEN

2022 Luc Vanhixe

IUS VERITATIS

ISBN 978 94 036 5239 9

Fotografie omslag Paul Zoetemeijer (unsplash)

Foto's via unsplash: p 8 Carter Baran, p 12 Razeen, p 16 Christin Hume,
p 52 Bernard Hermant, p 88 D.F. Barry, p 120 Stefan Katrandjiski,
p 150 Jonathan Taylor.

Public Domain: p 180 Bert Verhoeff, p 208 Broadway Tour, p 226 Rama,
p 252 fotograaf onbekend, p 276 Henry Armitage Sanders, National
Library New Zealand, p 310 Hans van Dijk Nationaal Archief.

Luc Vanhixe

**De grootste hits uit
de seventies in de
Lage Landen**

... en hoe het de artiesten nadien
verging

Behoudens de uitdrukkelijk bij wet bepaalde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Inhoud

De seventies... aah... de seventies!		9
<i>Who'll Stop The Rain</i>	Creedence Clearwater Revival	19
<i>Up Around The Bend</i>	Creedence Clearwater Revival	21
<i>Never Marry A Railroad...</i>	Shocking Blue	26
<i>In The Summertime</i>	Mungo Jerry	29
<i>Back Home</i>	Golden Earring	32
<i>To My Fathers House</i>	Les Humphries Singers	35
<i>My Sweet Lord</i>	George Harrison	37
<i>Nothing Rhymed</i>	Gilbert O'Sullivan	40
<i>Du</i>	Peter Maffay	42
<i>Mozart Symphony nr 40</i>	Waldo de los Rios	45
<i>Funny Funny</i>	The Sweet	47
<i>Rosetta</i>	Georgie Fame & Alan Price	49
<i>Borriquito</i>	Peret	51
<i>Soley Soley</i>	Middle Of The Road	54
<i>How Do You Do</i>	Mouth & MacNeal	57
<i>Sacramento</i>	Middle Of The Road	59
<i>Poppa Joe</i>	The Sweet	62
<i>Après Toi</i>	Vicky Leandros	67
<i>Hello-A</i>	Mouth & MacNeal	69
<i>Un Canto A Galicia</i>	Julio Iglesias	72
<i>Popcorn</i>	Hot Butter...	74
<i>Sugar Me</i>	Lynsey de Paul	78
<i>Crazy Horses</i>	The Osmonds	81
<i>Tie A Yellow Ribbon...</i>	Dawn featuring Tony Orlando	85
<i>We Were All Wounded...</i>	Redbone	89
<i>My Friend The Wind</i>	Demis Roussos	92
<i>Angie</i>	The Rolling Stones	93
<i>Schönes Mädchen...</i>	Demis Roussos	96
<i>Dirty Ol' Man</i>	The Three Degrees	99
<i>Tiger Feet</i>	Mud	102
<i>Be My Day</i>	The Cats	104
<i>Sugar Baby Love</i>	The Rubettes	107

<i>Rock Your Baby</i>	George McCrae	110
<i>Kung Fu Fighting</i>	Carl Douglas	114
<i>Sing A Song Of Love</i>	George Baker Selection	117
<i>Lonely This Christmas</i>	Mud	119
<i>I Can Help</i>	Billy Swan	123
<i>100 Years</i>	Joey Dyser	126
<i>Shame, Shame, Shame</i>	Shirley & Company	129
<i>Hey Mal Yo</i>	Johnny & Orquestra Rodrigues	132
<i>Paloma Blanca</i>	George Baker Selection	135
<i>Love Is All</i>	Roger Glover & Guests	137
<i>Swing Your Daddy</i>	Jim Gilstrap	139
<i>If You Go</i>	Barry & Eileen	140
<i>Stand By Your Man</i>	Tammy Wynette	142
<i>The Elephant Song</i>	Kamahl	145
<i>Sailing</i>	Rod Stewart	147
<i>Guus</i>	Alexander Curly	151
<i>Morning Sky</i>	George Baker Selection	152
<i>Dansez Maintenant</i>	Dave	154
<i>Mississippi</i>	Pussycat	156
<i>Bohemian Rhapsody</i>	Queen	158
<i>Love Hurts</i>	Nazareth	161
<i>Fernando</i>	ABBA	163
<i>Save Your Kisses For Me</i>	Brotherhood of Man	167
<i>Baretta's Theme</i>	Sammy Davis Jr.	169
<i>Rocky</i>	Don Mercedes	171
<i>Arms Of Mary</i>	Sutherland Brothers & Quiver	173
<i>Show Me The Way</i>	Peter Frampton	175
<i>Nice And Slow</i>	Jesse Green	178
<i>Dancing Queen</i>	ABBA	181
<i>Mon Amour</i>	BZN	183
<i>Money Money Money</i>	ABBA	186
<i>If You Leave Me Now</i>	Chicago	188
<i>Somebody To Love</i>	Queen	190
<i>Sunny</i>	Boney M.	193
<i>Living Next Door To Alice</i>	Smokie	195
<i>Don't Cry For Me Argentina</i>	Julie Covington	197

<i>Go Your Own Way</i>	Fleetwood Mac	200
<i>Lay Back In The Arms...</i>	Smokie	204
<i>My Broken Souvenirs</i>	Pussycat	206
<i>Non-Stop Dance</i>	Gibson Brothers	209
<i>You're My World</i>	Guys 'N' Dolls	211
<i>Ma Baker</i>	Boney M.	214
<i>Yes Sir, I Can Boogie</i>	Baccara	215
<i>I Feel Love</i>	Donna Summer	217
<i>Sorry, I'm A Lady</i>	Baccara	220
<i>I Remember Elvis Presley</i>	Danny Mirror	223
<i>Do You Remember</i>	Long Tall Ernie & The Shakers	227
<i>'t Smurfenlied</i>	Vader Abraham	230
<i>Mull Of Kintyre</i>	Wings	234
<i>If I Had Words</i>	Scott Fitzgerald & Y. Keeley	237
<i>Denis</i>	Blondie	240
<i>Rivers Of Babylon</i>	Boney M.	244
<i>You're The One That I Want</i>	J. Travolta & O. Newton-John	246
<i>You're The Greatest Lover</i>	Luv'	256
<i>Hopelessly Devoted To You</i>	Olivia Newton-John	260
<i>Dreadlock Holiday</i>	10cc	262
<i>Trojan Horse</i>	Luv'	266
<i>Paradise By The...</i>	Meat Loaf	271
<i>YMCA</i>	Village People	275
<i>Chiquitita</i>	ABBA	278
<i>Fire</i>	The Pointer Sisters	282
<i>In The Navy</i>	Village People	284
<i>Hooray! Hooray! It's A...</i>	Boney M.	286
<i>I Want You To Want Me</i>	Cheap Trick	290
<i>Bright Eyes</i>	Art Garfunkel	293
<i>Reunited</i>	Peaches & Herb	296
<i>Theme From The Deer...</i>	The Shadows	298
<i>Quireme Mucho</i>	Julio Iglesias	300
<i>A Brand New Day</i>	Wiz Stars, D. Ross & M. Jackson	303
<i>We Belong To The Night</i>	Ellen Foley	306
<i>Weekend</i>	Earth & Fire	308
<i>Epiloog</i>		312

De seventies... aah... de seventies!

In de jaren zeventig van de vorige eeuw – voor wie het niet heeft meegemaakt, het tijdperk net na het uitsterven van de laatste dinosaurussen – was het dagelijks leven nog rustig en eenvoudig. Er stond niet op de hoek van elke straat een camera die ons doen en laten volgde en een pandemie kon enkel dienst doen als thema voor een spannende, maar behoorlijk vergezochte rampenfilm.

Het invoeren van de avondklok was slechts een weinig geloofwaardig verhaal dat onze ouders, die zelfs nog vóór de Tweede Wereldoorlog geboren waren, soms opdisten. Een file op de snelweg op een doordeweekse dag vormde een zeldzaamheid. Op het televisiescherm was er overdag niets te zien, behalve het 'testbeeld', vergezeld van een saai muziekje of een eindeloze tuuuuuuuttoon.

Het internet bestond zelfs nog niet in de verbeelding van sciencefictionschrijvers. Draadloze telefonie was er wel reeds, doch enkel in de bioscoop. James Bond had verbinding met Q via zijn uurwerk, maar zoiets zou zeker nooit werkelijkheid worden. Daardoor hadden de mensen toen nog beide handen vrij, vermits er niet één constant aan een smartphone vastgekleefd was. We dienden ook niet permanent onze status te checken en aan te vullen, ons leven interessanter te photoshoppen dan het in werkelijkheid was, of te volgen wat onze 7.308 'vrienden' aan het doen waren, dachten of gegeten hadden.

De mening van enkele
youtube
(ervarings)deskundigen...

'Pure nostalgie, wat was dat een supertijd op gebied van muziek.'

Patrick Scholiers

'The 70's were awesome.'

Joe Masters

'Still as good today as way back then.'

Jim Montgomery

'They call me a 'SENIOR' now but I had the best music and the best times ever.'

Susan Ashmore

'Certain songs just take you right back in time.'

Lynn Willis

'I am 14 years old and love old songs. Listen out of South-Africa.'

Keanu Moolman

'Waar is de tijd gebleven, jeugdherinneringen!'

Joseph Schoutens

Deze voor jongeren nu waarschijnlijk erg vreemd klinkende manier van leven zorgde ervoor dat we heel wat minder stress en meer vrije tijd hadden dan vandaag het geval is. En die ruimte wisten we meestal behoorlijk goed in te vullen. We konden bijvoorbeeld boeken lezen, soms uren aan een stuk zonder afgeleid te worden. Of naar een plaat luisteren, een blinkende vinylplaat op een platenspeler uiteraard. Of we gingen voetballen, of naar de muzieklles. Of gewoon een beetje 'ravotten', wat niet echt een afgelijnde bezigheid was. Zolang we maar buiten waren, ons vuil maakten en kattenkwaad uithaalden viel dat binnen de definitie.

Op zaterdagavond gingen we als oudere tiener steevast naar de disco. De jongens gekleed in een veelkleurig discohemd en een broek met olifantenpijpen, de meisjes in alles wat een beetje kleurig en voldoende kort was. Maar hoe we ons jonge bestaan ook invulden, er waren twee activiteiten die ons allemaal bonden. Wekelijks keken we naar AVRO's TopPop – het muziekprogramma dat (uiteraard) in het gouden jaar 1970 startte – en op zaterdag luisterden we steevast naar de hitparade, de cassetterecorder of bandopnemer in de aan-slag. In Nederland de Top 40 en in Vlaanderen de Top 30.

De Nederlandse Top 40 werd in 1965 voor het eerst uitgezonden door Radio Veronica, een zeezender of piratenzender die programma's maakte op een schip in de Noordzee. Nog zo'n fenomeen van de jaren zeventig. Muzieklijfhebbers en kleine ondernemers die lak hadden aan de radiowetgeving in België en Nederland en de autoriteiten trotseerden vanop een gammele schuit, net buiten de territoriale wateren. Na een hopeloze strijd zorgde de 'anti-piratenwet' er echter voor dat Radio Veronica op 31 augustus 1974 uit de ether verdween. Die droevige dag was er in de Lage Landen – Nederland en Vlaanderen, Franstalig

Na de stilte komt muziek het dichtst bij
het zeggen van het onzegbare.

Aldous Huxley

Zonder muziek zou het leven een
vergissing zijn.

Friedrich Nietzsche

Eén van de wonderen van de muziek is dat
ze nostalgie doet ontstaan naar wat we
nooit gekend hebben.

Gilbert Cesbron

België heeft een eigen muziekcultuur – geen plaats voor ander nieuws. Peter Koelewijn zette zijn teleurstelling zelfs op muziek: '*Veronica sorry, is het nou allemaal echt voorbij?*'

Maar de Top 40 zou *the day the music died* overleven. Na nog enkele uitzendingen vanaf het schip van de piratenzender Mi Amigo, die als één van de weinige zeezenders nog jarenlang op creatieve wijze de nieuwe wetgeving omzeilde – onder andere vanuit Spanje – zond de TROS voortaan de Top 40 op donderdagnamiddag uit. Maar Veronica werd herboeren als de Veronica Omroep Organisatie, een erkende omroep die toen jammer genoeg in België niet te ontvangen was. En op 27 mei 1976 keerde de Top 40 naar Veronica terug. De vaste uitzenddag was vanaf dan de vrijdag. En zo bleef het tot 31 december 1979, *the day the music really died*. Want de muziek van de *golden seventies*, die kwam nooit meer terug, ook al bleef de Top 40 bestaan.

De geschiedenis van de Vlaamse Top 30 is veel korter en eenvoudiger. Op zaterdag 2 mei 1970 kon men op de toenmalige Belgische Radio- en Televisieomroep (BRT) de eerste uitzending van de BRT 2 Top 30 beluisteren. En zo bleef het tot 31 december 1979, *the day...*

Tijdens dit decennium passeerden een groot aantal schitterende hits de revue. 160 singles bereikten nummer één in de Top 40 en 191 in de Top 30. In totaal 248 verschillende liedjes, waarvan er 103 op de hoogste positie in beide hitlijsten terechtkwamen. Slechts veertien artiesten en groepen wisten dit kunstje in de seventies tweemaal te vertonen en één band driemaal. Maar helemaal aan de top stonden twee groepen die viermaal een dubbele nummer één in de Lage Landen scoorden en ook nu nog dagelijks op de radio te horen zijn.

... en enkele hoofdrolspelers

'As far as I'm concerned, there won't be a Beatles reunion as long as John Lennon remains dead.'

George Harrison

'Don't you think it's sometimes wise not to grow up?'

Mick Jagger

'Musicians are like a preacher, a teacher, an actor. You are the mediator who can transfer the energy of beautiful music to the others.'

Demis Roussos

'The sad part about happy endings is there's nothing to write about.'

Tammy Wynette

'A set list? Set lists were for wimps. Wimps and professionals. Better to just get out there and communicate by shouting the old Faces' battle cry: 'What number are we doing?''

Rod Stewart, *Rod: The Autobiography*

Voor veel artiesten was dit slechts een momentopname in een lange carrière, gekruid met meerdere hits. Anderen bleven een *one hit wonder* en verdwenen nadien opnieuw in de anonimiteit. Hoe bepaal je echter wat de grootste hits uit de seventies in de Lage Landen waren? De grootste platenverkoop in beide landen samen? De verkoopcijfers waren echter niet steeds honderd procent betrouwbaar. Telefoneren naar een reeks platenzaken om de verkoop te peilen was een betwistbare aanpak, zeker toen enkele artiesten lucht kregen van het systeem en in die winkels hun eigen platen lieten opkopen... Een investering die honderdvoudig terugverdiend werd, want stijgen in de hitparades kon een muziekcarrière een enorme boost geven. Het grootst aantal weken op nummer één in beide hitparades dan maar? Zelfde probleem. Of nog een andere telling?

Zonder een bij voorbaat betwistbare rangschikking op te maken werd gekozen om de chronologische lijst op te stellen van alle singles die in de Top 30 en de Top 40 de top bereikten, het maakt niet uit gedurende hoeveel weken. En daaraan gekoppeld enkele interessante vragen. Hoe verging het de uitvoerders van deze 103 grootste hits uit de seventies in de Lage Landen nadien? Welke leuke platen maakten zij verder? Hoe verwerkten zij het succes en wat had het leven voor hen nog in petto?

Voor sommige wereldsterren vormt het bijna een belediging om hun verdere loopbaan en leven te beschrijven. Iedereen weet toch in grote lijnen hoe het Agnetha, Björn, Benny en Anni-Frid verder vergaan is? Of Mick Jagger en zijn kompanen? Andere artiesten zijn gekend vanwege één nummer. In *The Summertime* wordt ook nu nog regelmatig gedraaid. Maar wie was of is Mungo Jerry? En dan zijn er nog de performers die verdwenen zijn tussen de plooiën van de

muziekgeschiedenis. Waldo de los Rios? Georgie Fame & Alan Price? Danny Mirror? Ook zij stonden in de seventies in Vlaanderen en Nederland op nummer één.

Wat ook opvalt is het ontbreken van een aantal grote namen in de lijst. The Beatles vielen begin 1970 uit elkaar en hadden er dus nog net bij kunnen zijn. *Let It Be* haalde nog de nummer één positie in de Top 40, maar niet meer in de Top 30. De Bee Gees maakten in de jaren zeventig een aantal van de beste platen van de 20e eeuw – zonder hun muziek zou de film *Saturday Night Fever* nooit het icoon van het discotijdperk geworden zijn – en toch haalden zij geen enkele keer een eerste plaats in Vlaanderen of Nederland.

Elvis Aron Presley, *The King*, overleed op 16 augustus 1977 en hoort dus zeker ook in dit overzicht thuis. Na nooit geëvenaarde successen in de fifties en de eerste helft van de sixties was Elvis weggezakt, maar vanaf 1968 maakte hij een succesvolle comeback. In 1970 haalde hij met *The Wonder Of You* nog een nummer één in Groot-Brittannië en de VS en in 1972 kreeg hij nog een *Grammy Award*. Maar de toppositie in de Top 40 of Top 30 zat er in de seventies voor hem niet meer in. Daar kon zelfs de schitterende single *Burning Love* niet meer voor zorgen. En toch zou de muziek van *The King* na zijn overlijden in de Lage Landen nog op nummer één terecht komen. *Business is business...*

Elke single die in Vlaanderen en Nederland samen tien weken of meer op nummer één stond krijgt een speciale vermelding.

10 weken
nummer 1

LET

THE

MUSIC

PLAY!

Who'll Stop The Rain

Creedence Clearwater Revival

Top 40 : Nummer één op 7 en 14 maart 1970

Top 30 : Nummer één op 14 maart 1970 ¹

Eerste van twee dubbele nummer één hits (in de Lage Landen in de seventies).

Creedence Clearwater Revival zag het licht in januari 1968. Maar de ontstaansgeschiedenis van één van de meest succesvolle Amerikaanse bands ooit begint reeds in 1959. John Fogerty – die tot de centrale figuur zou uitgroeien – startte toen op veertienjarige leeftijd met Doug Clifford en Stu Cook in de *Portola Junior High School* in El Cerrito, California, een coverbandje onder de naam The Blue Velvets.

Na het verlaten van de schoolbanken timmerden de jonge muzikanten verder aan de weg naar het succes. De eerste vijf jaar veranderde er heel wat. John's vier jaar oudere broer Tom kwam erbij, de bezetting van de instrumenten werd gewijzigd en een goede naam voor de groep vinden bleek ook niet evident. The Blue Velvets werd Vision en vervolgens The Golliwogs. Deze verschrikkelijke naam, afgeleid van een lappenpop uit een kinderboekenreeks, werd in januari 1968 in overleg met de nieuwe eigenaar van *Fantasy Records* tenslotte omgezet in Creedence Clearwater Revival, CCR voor de vrienden en de fans. En het was onder die naam dat het eerste volledige album op de markt kwam.

¹ Voor januari tot april '70 werden de lijsten van de Ultratop gebruikt.

De bandleden van CCR waren opgegroeid in de buurt van San Francisco, maar dat viel aan hun muziek niet te horen. Opgewekte en lichtvoetige surfmuziek – zoals The Beach Boys die brachten – was aan hen niet besteed. In de *swamprock* van CCR voelde je de hitte en de vochtigheid van het Zuiden van de VS, het zware leven in de bayou en de blues die bij valavond *on the porch* gespeeld werd.

De sound van CCR sloeg in de Verenigde Staten bijna meteen aan. De tweede single, *Suzie Q*, trok vanuit de regio San Francisco de aandacht van zowat alle radiostations en werd *coast to coast* grijsgedraaid, iets dat toen nog echt kon met een vinylplaatje. Wat volgde waren enkele onvoorstelbaar succesvolle jaren. De ene hit volgde na de andere. In 1968 en 1969 schreef CCR muziekgeschiedenis met klassiekers als *I Put A Spell On You*, *Proud Mary*, *Born On The Bayou*, *Bad Moon Rising*, *Down On The Corner* en *Fortunate Son*. In augustus '69 was CCR reeds één van de grootste namen op het legendarische muziekfestival van Woodstock.

1970 werd ingezet met *Travelin' Band*, geschreven als hommage aan en in de stijl van Little Richard, wat nadien trouwens nog een klacht wegens plagiaat opleverde. Op de keerzijde stond *Who'll Stop The Rain*. De B-kant van een singeltje werd meestal voorbehouden voor een song met minder hitpotentieel. Maar CCR slaagde erin om drie singles te maken met hits op beide zijden. *Who'll Stop The Rain* werd geschreven als een 'zachte protestsong'. *Five year plans and new deals, wrapped in golden chains. And I wonder, still I wonder. Who'll stop the rain.* Dat politiek engagement paste perfect in het einde van het hippietijdperk. Maar het was uiteraard de muziek die het hem deed. Het betere gitaarwerk en de aparte stem van het muzikale genie John Fogerty maakten een onuitwisbare indruk, ook in Vlaanderen en Nederland.

Up Around The Bend

Creedence Clearwater Revival

Top 40 : Nummer één op 30 mei en 6 juni 1970

Top 30 : Nummer één op 30 mei, 6 en 13 juni 1970

Tweede van twee dubbele nummer één hits.

Er leek in deze periode geen einde te komen aan het succes van CCR. De groep werkte met een vast schema om elke twaalf weken een nieuwe hit uit te brengen en zo nooit uit de hitparades te verdwijnen. Na het opdoeken van The Beatles begin 1970 was CCR de best verkopende band wereldwijd. In de VS was het de enige groep die elke leeftijdsgroep aansprak. De concerten werden bijgewoond door jonge tieners tot jeugdige tachtigers. CCR bracht iedereen terug naar de vervlogen tijden van het mysterieuze Zuiden van het oude Amerika, jeugdherinneringen die de meesten niet eens zelf hadden meegemaakt. John Fogerty trouwens ook niet. Hij zong: *'Born on the bayou, Lord, Lord, wish I were back on the bayou'*, maar de bandleden van CCR brachten hun jeugd door in het Noorden van Californië...

De volgende single die CCR uitbracht was *Run Through The Jungle*, met lyrics als *'Satan cries, 'take aim!'* In volle Vietnamoorlog leek het evident dat dit de zoveelste protest-song was. Maar daar ging de tekst helemaal niet over. John Fogerty wou het wijd verspreide vuurwapenbezit in de VS aanklagen: *'Two hundred million guns are loaded.'* Dat belette echter niet dat de song wel degelijk door de vredesactivisten gebruikt werd.

Het was misschien wel een beetje vreemd dat op de keerzijde van deze zwaarmoedige single het optimistische *Up Around The Bend* geperst werd. Achter de bocht zal het beter gaan, er is hoop voor de toekomst. In Groot-Brittannië begreep men dat echter zo niet. Want de uitdrukking 'to go around the bend' betekent er zoveel als gek worden. Telkens CCR het nummer over het kanaal tijdens een optreden bracht was er dus eerst een woordje uitleg vereist.

Net als de vorige successingle *Who'll Stop The Rain* kwam *Up Around The Bend* op *Cosmo's Factory*, het vijfde studioalbum van CCR dat in juli 1970 op de markt kwam en volgens veel fans het beste album van de groep. In de VS alleen al werden er meer dan vier miljoen exemplaren van verkocht. Naast de reeds vernoemde nummer één hits kwam ook de volgende single *Lookin' Out My Back Door* uit deze LP. Om nog maar te zwijgen over de elf minuten durende – en nog veel te korte – versie van *I Heard It Through The Grapevine* of het minder gekende pareltje *Ramble Tamble*.

En nadien...?

Een nummer één hit haalde CCR in Vlaanderen of Nederland nadien niet meer, maar de schitterende songs bleven toch komen. Eind 1970 werd opnieuw een album gelanceerd. *Pendulum* bevatte de volgende singles van de succesformatie: *Have You Ever Seen The Rain* en *Hey Tonight*.

De muzikale dominantie van John Fogerty, die *Pendulum* volledig alleen geschreven had, begon voor de andere groepsleden echter steeds zwaarder door te wegen. Begin 1971 stapte oudere broer Tom Fogerty uit CCR. Hij beschikte ook over een bijzonder goede stem en vond dat hij veel te weinig aan bod kwam. John wou de succesformule echter

niet wijzigen. Of vreesde hij dat zijn positie in gevaar zou komen? Elke betrokkene vertelde nadien zijn eigen versie over het begin van de ruzie.

Stu Cook en Doug Clifford gingen verder met John Fogerty en werden voortaan ook betrokken bij het artistieke proces. Hoe die stap juist gezet werd vormde tientallen jaren later nog steeds het onderwerp van discussie. Volgens John Fogerty was dat een eis van Cook en Clifford en moest hij toegeven omdat ze anders ook uit de band stapten. Volgens Cook en Clifford wou John Fogerty CCR ontbinden en als wraak voor het feit dat ze te vaak de kant van zijn broer Tom gekozen hadden probeerde hij op deze wijze aan te tonen dat de twee andere bandleden geen talent hadden.

De verhoudingen binnen de afgeslankte CCR waren ernstig aan het verzuren en de resultaten logen er niet om. *Sweet Hitch-Hiker* was nog een topsingle, maar het volgende (en laatste) album *Mardi Gras* was een echte ramp. De drie bandleden zongen er elk hun eigen composities en er zat in de LP geen enkele lijn meer.

Bovenop de muzikale meningsverschillen kwamen ook nog zakelijke geschillen. De twee andere leden van CCR verweten John Fogerty dat hij een slecht contract met de platenfirma had onderhandeld en daardoor de enorme opbrengsten grotendeels had weggegeven. Met de eigenaar van *Fantasy Records* Saul Zaentz had hij namelijk een 'tijdelijk contract' afgesloten, dat zou verscheurd worden indien de band succesvol zou zijn. Maar dat proces liep vast in eindeloze en chaotische onderhandelingen. In oktober 1972 ontplofte de bom. CCR werd ontbonden. Na ruim vier jaar aan de top gestaan te hebben was het voorbij. Wat volgde waren tientallen jaren ruzie en problemen.

John Fogerty bracht in 1973 nog een soloalbum uit, maar midden de jaren '70 kwam hij na enkele mislukte muziekprojecten in een depressie terecht. Hij werd zo kwaad en verbitterd dat hij zijn gitaar aan de kant zette en zelfs weigerde om zijn vroegere hits nog te spelen. Met zijn voormalige platenbaas vocht hij een reeks rechtszaken over royalty's en rechten uit, die al zijn tijd en energie opslopten. En de bandleden verloren ook het meeste van wat ze verdiend hadden in een oplichtingzaak met een offshore-bank. Bovendien kwam de *Internal Revenue Service* (IRS – de Amerikaanse belastingdienst) aankloppen, waardoor nog een aantal andere onfrisse praktijken van de platenfirma aan de oppervlakte kwamen.

Begin de jaren tachtig speelden de bandleden slechts tweemaal samen, eerst tijdens het huwelijksfeest van Tom Fogerty en nadien als The Blue Velvets tijdens een reünie in hun oude school in El Cerrito.

In de tweede helft van de eighties maakte John Fogerty een solo comeback bij Warner Bros. Records, maar de vroegere successen kon hij niet meer evenaren. En pas in 1987 speelde hij voor het eerst terug enkele CCR nummers op het podium. Maar dat betekende niet dat de conflicten bijgelegd werden. De ruzie tussen de broers evolueerde tot een regelrechte haat. Toen Tom in 1989 net voor hij aan AIDS stierf – opgelopen via een bloedtransfusie – vroeg om nog eenmaal in de originele viermansbezetting te spelen wou John deze laatste wens pas vervullen toen het al te laat was. En toen CCR in 1993 opgenomen werd in de *Rock and Roll Hall of Fame* weigerde John Fogerty om Cook en Clifford op het podium toe te laten omdat zij hun rechten aan John's grote vijand Saul Zaentz verkocht hadden. De voormalige bandleden mochten samen met hun familie afdruipen.

Cook en Clifford startten in 1995 dan maar met een nieuwe groep: Creedence Clearwater Revisited, waarmee ze de oude hits van CCR lieten herleven. Reden genoeg voor John Fogerty om opnieuw naar de rechter te stappen, een rechtszaak die hij trouwens verloor. Creedence Clearwater Revisited bleek een stabiele formule, die slechts door de coronapandemie kon gestopt worden. Maar ondertussen kan de groep opnieuw geboekt worden voor 'minder dan 100.000 dollar' per optreden.

John Fogerty maakte in 1997 een nieuwe comeback met *Blue Moon Swamp*, die hem zelfs een *Grammy* opleverde. In 1998 volgde het livealbum *Premonition*, waarin hij naast nieuw werk een aantal van de oude CCR hits hernam. En ook in *Deja Vu All Over Again* gaf John Fogerty in 2004 nog maar eens blijk van zijn ongeëvenaarde muzikale talent, in 2007 gevolgd door *Revival*, een aangenaam klinkend album met duidelijke countryinvloeden. Het zag ernaar uit dat John Fogerty stilaan zijn demonen overwonnen had. En met die hervonden energie zette hij zijn muziekcarrière met een aantal cd's en heel wat optredens verder. Begin 2021 bezong hij in de rustige en ingetogen song *Weeping In The Promised Land* zelfs zijn mening over de Covid-19 epidemie en Donald Trump, de 'Farao met de gespleten tong'. Ook hij kan nog steeds geboekt worden, de prijs varieert tussen de 150.000 en 300.000 dollar.

Een halve eeuw na de vier succesjaren van CCR spelen zowel John Fogerty als Doug Clifford en Stu Cook dus nog steeds hun grote hits en kunnen er nog altijd meer dan behoorlijk van leven. Maar door één deur kunnen ze al lang niet meer. En de kans dat er ooit nog een reünie komt is zo goed als onbestaande, daarvoor is er te veel gebeurd.

Never Marry A Railroad Man

Shocking Blue

Top 40 : Nummer één op 27 juni en 4 juli 1970

Top 30 : Nummer één op 11 juli 1970

Enige dubbele nummer één hit.

Shocking Blue werd in 1967 in Den Haag opgericht door Robbie van Leeuwen – één van de belangrijkste Nederlandse popcomponisten – samen met Klaasje van der Wal, Cor van der Beek en Fred de Wilde. In de loop der jaren telde de groep een twaalftal leden, maar de bekendste bezetting was uiteraard deze met de bloedmooie Mariska Veres, die in 1968 zanger Fred de Wilde aan de microfoon afloste.

De eerste twee jaar scoorde de band slechts een paar bescheiden hitjes, maar midden 1969 begon Shocking Blue aan de verovering van de wereld. *Venus* pakte in Nederland op nummer drie, maar werd nadien in de VS uitgebracht en kwam begin 1970 als eerste single van een Nederlandse groep op nummer één in de Amerikaanse *Billboard Hot 100*. Ook in een reeks andere landen zoals Italië, Frankrijk, Spanje en Canada was dat het geval. In Duitsland werden 350.000 exemplaren verkocht. Dat *Venus* sterk op *The Banjo Song* van The Big 3 uit 1963 geïnspireerd was bleek vreemd genoeg geen probleem. Waarschijnlijk had dat te maken met het feit dat *The Banjo Song* exact dezelfde tekst had als *Oh Suzanna*, een Amerikaanse klassieker uit de 19e eeuw... Toen de hele zaak in 2011 in 'De Wereld Draait Door' uit de doeken gedaan werd was de conclusie: *'Originaliteit is niet ontdekt plagiaat.'*

Geëngageerde teksten moest men bij Shocking Blue niet zoeken. De band speelde wat het publiek wou horen. Van Leeuwen schreef Venus bijvoorbeeld na het zien van een foto van de Venus van Milo in een tijdschrift. Dat belette niet dat de song in de VS drie keer op nummer één terecht kwam: in de versie van Shocking Blue, als onderdeel van *Stars On 45* en in een cover van Banarama.

Enkele maanden na Venus volgde *Mighty Joe*, de single die in Nederland wel de hitlijst aanvoerde, maar niet in Vlaanderen of in de VS, waar de 43e plaats de hoogste was. Midden 1970 werd vervolgens *Never Marry A Railroad Man* – het grootste succes van Shocking Blue in de Lage Landen – op het publiek losgelaten. Twee weken op nummer één in de Top 40 en één week in de Top 30 was het resultaat. Slechts drie topnoteringen, maar dat was volledig te wijten aan de monsterhit van Mungo Jerry die eraan kwam.

En nadien...?

Shocking Blue ging nog een paar jaar door met het uitbrengen van behoorlijk succesvolle singles, die echter de top van de hitparades niet meer bereikten. *Blossom Lady* en *Inkpot* bijvoorbeeld zijn nummers die de tijd trotseren. Maar met het dalende succes begon ook de groep af te brokkelen. Eind 1971 stapte bassist Klaasje van der Wal eruit en koos voor een 'gewone' loopbaan in het bedrijfsleven.²

In 1973 kreeg Robbie van Leeuwen geelzucht en kon de leidende rol binnen Shocking Blue niet langer vervullen. Dat en enkele geflopte singles betekenden het begin van het

² Hij hield zich nog slechts sporadisch met muziek bezig en overleed in 2018 op 69-jarige leeftijd.

einde voor de groep die meer dan 13.5 miljoen platen verkocht had, een einde dat omwille van contractuele verplichtingen nog tot in 1975 uitgesteld werd. Wat volgde waren 35 jaar van soloprojecten allerhande en pogingen tot comeback van Shocking Blue in wisselende bezettingen. Maar zowel in 1979, 1980, 1984, 1986 als 1993 hadden deze opflakkingen niet zoveel om het lijf.

Iedereen ging zijn eigen weg. Mariska Veres werkte na het stopzetten van de groep een tijdje als DJ en de nogal mensenschuwe Robbie van Leeuwen ging zich meer als producer met muziek bezighouden. Midden de jaren '80 kwam er nog een markante periode toen de royalty's uit de VS binnenstroomden, dankzij de Banarama cover van *Venus* die daar nummer één haalde.

In 1993 begon Shocking Blue opnieuw op te treden in het oldiescircuit. Mariska Veres was er nog steeds bij, maar de grote bezieler van de groep Robbie van Leeuwen niet meer. Achter de schermen wel, want van Leeuwen produceerde nog een single voor de 'nieuwe Shocking Blue'. Het doek viel in 2006 definitief over de groep door het overlijden van Mariska Veres, die op 59-jarige leeftijd de strijd tegen galblaaskanker verloor. Drummer Cor van der Beek, die er vanaf het begin bij was, was reeds in 1998 overleden.

Dat betekent dat Robbie van Leeuwen nog de enige overlevende is van de bezetting van Shocking Blue die de grote hits scoorde. Op de begrafenis van Klaasje van der Wal in 2018 zei hij: *'Over Shocking Blue is alles geschreven en gezegd, die periode is voor mij afgesloten.'* Maar de royalty's (vooral van *Venus*) laten hem wel toe om een teruggetrokken en comfortabel leven te leiden. Robbie houdt van vissen. Voor alles is er een tijd...

In The Summertime

Mungo Jerry

Top 40 : Nummer één op 11, 18 en 25 juli en 1, 8 en 15 augustus 1970

Top 30 : Nummer één op 18 en 25 juli en 1 en 8 augustus 1970

Enige dubbele nummer één hit.

**10 weken
nummer 1**

Mungo Jerry scoorde in 1970 de absolute zomerhit met het vrolijke deuntje *In The Summertime*. In 26 landen stond het *feelgood*-nummertje op de eerste plaats en na ruim vijftig jaar zijn er meer dan dertig miljoen stuks van verkocht. Maar in tegenstelling tot wat velen dachten was Mungo Jerry (toen) niet de naam van de zanger met het afrokapsel en de grootste bakkebaarden – of *sideburns* – uit de muziekgeschiedenis, maar wel de groepsnaam.

Ray Dorset werd in 1946 geboren en richtte reeds als tiener een eerste skifflegroepje op.³ Drummer van de Blue Moon Skiffle was Phil Collins, echter niet dé Phil Collins... In 1970 zette Dorset Mungo Jerry op de sporen. In het begin was dat slechts een vrijetijdsbesteding, want overdag werkte Dorset in een labo van *Timex*. Wat niet belette dat er voor de groep reeds een trip naar de VS in zat en een bijzonder

³ Amerikaanse volksmuziek met blues-, swing- en jazzinvloeden, die gespeeld werd op een mix van 'echte' en zelfgemaakte instrumenten. In de jaren '50 van de vorige eeuw waaide de stijl vanuit de VS naar Groot-Brittannië over.

geslaagd optreden op het *Hollywood Music Festival*. Maar alles veranderde toen Dorset op tien minuutjes tijd *In The Summertime* schreef. Binnen de kortste keren was Mungo Jerry regelmatig in het Britse *Top of the Pops* te zien en trad de groep in Rotterdam voor 100.000 toeschouwers op.

De muziek van Ray Dorset valt niet zo gemakkelijk in een vakje onder te brengen. Een beetje rock, een snuifje blues, niet te loochenen skiffle-invloeden – het eerste instrument dat Dorset bespeelde was het wasbord – flink bijgekruid met boogieritmes en dat alles op een bedje van pure levensvreugde. Anderen omschrijven het genre van Mungo Jerry als *jug music*.⁴ Het maakte Ray Dorset allemaal niet veel uit. Hij schreef de muziek waar hij zelf van hield en die miljoenen fans wilden horen.

En nadien...?

In 1971 ging Mungo Jerry naadloos verder met het uitbrengen van hits. *Baby Jump* schoot in het Verenigd Koninkrijk in sneltempo naar nummer één. Deze stevige en meeslepende rock leek een totale stijlbreuk en werd door de muzikpers nadien omschreven als de eerste punkhit die de top haalde. Punk? Hoe dan ook, Ray Dorset keerde nadien meteen naar zijn originele stijl terug. De derde single *Lady Rose* – die de verwantschap met *In The Summertime* niet kon

⁴ *Jug music* was eveneens Amerikaanse volksmuziek met blues-, jazz- en ragtime-invloeden. Naast de banjo en de gitaar werd een heel gamma aan zelfgemaakte instrumenten gebruikt: de *jug* (een kruik waarmee men door te blazen een soort didgeridooklank kon produceren), de *gutbucket* (een omgekeerde emmer als klankkast, met een stok en een snaar erop), het wasbord, de kam met papier eroverheen, de muzikale zaag enz. Indien er geen *jugplayer* aanwezig was noemde men de band meestal een *skiffleband*, maar echt duidelijk afgelijnd werden deze definities nooit.

verbergen – werd ook goed onthaald. Maar op deze maxi-single stond tevens een andere song, waarin druggebruik aan bod kwam en de BBC bande de plaat. De hele voorraad moest vernietigd en herperst worden. Daardoor was het momentum voor *Lady Rose* gebroken en hoger dan de vijfde plaats kwam de single in Engeland niet meer. Hetzelfde jaar nog volgde *You Don't Have To Be In The Army To Fight The War*. Een groot succes was dit niet, maar het nummer staat er nog steeds, zeker in de versie van George Ezra.

In 1972 viel de band na onenigheden uiteen en Mungo Jerry was vanaf dat ogenblik de naam waaronder Ray Dorset optrad, begeleid door een twintigtal verschillende en regelmatig wisselende muzikanten. En de leuke platen bleven komen. De melodie van *Alright Alright Alright* (1973) bleef hangen en klinkt nu nog bekend in de oren. *Long Legged Woman Dressed In Black* (1974) heeft een aanstekelijk ritme waarop je onmogelijk stil kan zitten. Decennialang bracht Mungo Jerry muziek uit en speelde in de hele wereld op festivals en in zalen met de groten der aarde. Rod Stewart, Genesis, Status Quo, Free, The Grateful Dead enz. stonden samen met hem op de affiche. Tussen 1991 en 2019 bracht hij elf albums uit. Daaronder *When She Comes She Runs All Over Me* met het fantastische bluesnummer *I Had A Bird*.

De eerste helft van 2021 kon Mungo Jerry niet optreden, niet (enkel) vanwege de covid-epidemie, maar wel omdat hij herstelde van een openhartoperatie. Maar vanaf zijn ziekbed liet hij weten dat hij de gedwongen rust gebruikte om aan zijn volgende album te werken. Sindsdien nam hij reeds deel aan een online popquiz en hij zag er goed uit. Zijn bakkebaarden heeft hij niet meer, maar voor de rest is hij nog geen (ondertussen zwart gekleurd) haar veranderd. De zesvoudige vader ademt nog steeds muziek.

Top 40 : Nummer één op 22 en 29 augustus en 5, 12 en 19 september 1970

Top 30 : Nummer één op 19 en 26 september en 3 oktober 1970

Enige dubbele nummer één hit.

Na het speelse *In The Summertime* van Mungo Jerry was het de beurt aan het steviger werk van de rockers van Golden Earring, die de nazomer van 1970 voor hun rekening namen. En zoals vaak kwam de song eerst in Nederland op nummer één terecht, waarna Vlaanderen enkele weken later volgde.

Deze Nederlandse popgroep was niet aan haar proefstuk toe. Opgericht in 1961 door de dertienjarige George Kooymans en de vijftienjarige Rinus Gerritsen als de Golden Earrings telde de band nog een tiental andere muzikanten. Maar met de komst van Barry Hay en Cesar Zuiderwijk werd tegen 1970 de vaste bezetting gevormd, die niet meer zou wijzigen.

Gestart als covergroepje begon de band vanaf 1965 met de regelmaat van de klok platen te maken. Dankzij de steun van Veronica – vooral DJ Willem van Kooten, alias Joost den Draaijer – vertoefden de Golden Earrings regelmatig in de hogere regionen van de Top 40. Met *Dong-Dong-Di-Ki-Di-Gi-Dong*, een lichtvoetig sixties nummertje dat zeker nog herinneringen oproept, bereikten ze zelfs de nummer één positie. Maar in 1968 schakelde de groep vrij resoluut naar